

LBRIS

We know
books

Alexandru
Jipa-Teodoros
**Poeme în care
te vei regăsi**

EDITURA OMNIUM
BUCUREȘTI • 2026

Introducere / 5

1. Colecții unicat / 8
2. Sentimentalii / 9
3. Dioptriile / 11
4. Poezie rostită apăsat / 12
5. Alte perspective / 14
6. Fără secrete am fi goi / 16
7. Iarna aceea, știi tu care / 18
8. Întretăieri / 19
9. Vorbe neterminate... / 20
10. Jucăușii / 21
11. Jucătorii / 24
12. Timpurile altora / 26
13. Arenele Teatrului / 27
14. Drumuri de pantof / 28
15. Mâini norocoase / 29
16. Socializări discrete / 30
17. Dialogul nostru indirect / 31
18. Familii / 32
19. Să nu mai pierzi niciodată / 33
20. Fără măsură / 35
21. Prizonierat / 37
22. Frumosul / 38
23. Istorii / 39
24. Nedumeriții / 41
25. Șoptite / 42
26. Adnotări de marți / 43
27. Despre iubire / 44
28. Patimi / 46
29. În larg / 47
30. Puzzle în rime / 48
31. Clovnul / 49
32. Reflecții / 50
33. Locuri neștiute / 51

34. Fără indicatoare / 52
35. Cadoul / 54
36. Vrutele olimpice / 56
37. Ascultă! / 57
38. Stăruințe / 58
39. Fără singurătate / 59
40. La plimbare / 61
41. Secretele nimănui și ale tuturor / 63
42. Colonialiștii / 64
43. Azi / 65
44. Drumurile / 67
45. Plăceri / 68
46. Chipuri / 69
47. Fals neprimitor / 70
48. Ironii / 71
49. Ce să știi?! / 72
50. Ufff / 73
51. Contemporani / 74
52. Stai o clipă / 75
53. Darul meu / 76
54. Finitele și infinitele / 77
55. Design interior / 78
56. Umbre / 79
57. Identități / 80
58. Despre timp / 81
59. Poza fără ramă / 82
60. Ce pot eu să fac! / 83
61. Puterea gândului / 84
62. Povestea unei lacrimi / 85
63. Litere magice / 86
64. Cine poate ști?! / 87
65. Ghicitoarele / 88
66. Rolurile / 89
67. Casa / 90
68. Sub ceruri / 91
68. Fluturile / 92
69. Un zâmbet / 93

Redactare: Nicoleta Ana

Design copertă: © Ana Roman

Ilustrații copertă: Archie Thompson și Albert Rudin, *Pantofi* (detaliu), Galeria Națională de Artă din Washington DC. Elemente grafice: rawpixel.com / Freepik (detalii)

Tehnoredactare: Simona Rădulescu

Poeme în care te vei regăsi

Alexandru Jipa-Teodoros

Copyright © 2026 Alexandru Jipa-Teodoros

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin Editurii Omnium, parte a Grupului Editorial Epica.

ISBN: 978-630-6616-64-0

București, 2026

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

JIPA-TEODOROS, ALEXANDRU

Poeme în care te vei regăsi / Alexandru Jipa-Teodoros. - București :

Omnium, 2026

ISBN 978-630-6616-64-0

821.135.1

Introducere

De ce ar avea nevoie un volum de poezii de o introducere?! Ce poate spune aceasta mai bine decât mănunchiul de poezii adunate în el, cum poate fi explicată poezia sau selecția poemelor?

Ea are totuși câteva roluri bine definite. În primul rând, servește drept preludiu la poemele în sine, la primul contact cu ele. În al doilea rând, este menită să întrețină și să mărească o doză de suspans, să prelungească întâlnirea voastră cu o parte din mine și reflecțiile mele.

Poezia mi s-a părut mereu un act de o profundă intimitate, una nedezvăluită pe de-a-ntregul, ci prin frânturi, fragmente, ipostaze. Este deopotrivă o intimitate cu preocupări și reflecții, dar și una partajată cu limite, și cutia de rezonanță a unor gusturi mai ample. Ea nu place tuturor, iar intimitatea astfel exhibată poate fi percepută drept un act parțial ratat, un tip de punere pe tavă, fără ca tava să aibă ceva de valoare. Presupun că asta face parte dintr-un exercițiu de asumare și eliberare, iar multor poeți nu le pasă de receptarea poeziilor lor, ci trăiesc clipa eliberării către public a compozițiilor lor.

Pentru mine, poezia nu este ceva cu parfum de vechi, un loc și spațiu nefrecventabile. Dimpotrivă, este un spațiu dinamic,

primitor, în care te poți simți ocrotit. Accesibil tuturor, acest spațiu poartă în el alte spații, cuprinse și necuprinse, rostite și nerostite, crude și coapte.

Este ca și cum ai pune mâna pe un nor pufos și l-ai strânge să iasă ploaie sau l-ai mângâia ușor, să vină soarele domol în urma lui. Există un fel de imperceptibilitate fie și în posibil și în finit, la fel cum în alăturarea de imaginarii infinite și greu verosimile există conștiința previzibilului închipuit. Poezia poate fi frumoasă, dar proaspăt ofilită, un pic fanată. Poate fi greu de înțeles în absența unui dialog cu autorul ei. Poate fi o poezie a urâtului, a abisului, a multului, a reveriilor, a unor vremuri la care să meditezi.

Mai este ceva... Atât de încercată și exersată, pare că nu mai este loc mult pentru nou și noutate. Este greu să scrii după antici, după Shakespeare, Rimbaud, Stephen Dunn sau Tomas Tranströmer... Și totuși, lumea scrie poezie.

Consumul de poezie este unul diferit și foarte probabil surprinzător de mic raportat la posibilitățile pe care le dă poezia.

Poezia are un mare lux, ea îți permite multe, să intri în pielea autorului, să te întrebi dacă lungimea undei tale se suprapune cu a lui. Îți permite să judeci un text, să cauți modele de inspirație, să abandonezi lectura sau să ți se pară din start un timp pierdut. Un tip de boemie sau pistă falsă în viață, o intersecție a reveriilor și a slabelor șanse economice, asta ar putea caracteriza o viziune prevalentă despre poeți – niște neadaptați, care vânează rima perfectă, nu?! Nimic mai fals, nu există rime perfecte, există...

Cred că am vorbit mult înainte ca poeziile să facă acest lucru pentru mine. Singura mea sugestie ține de consumul lor. Recomand un consum moderat, după chef și bunul-plac, eventual în acompaniamente muzicale și în zone felurite: de la canapea la un

șezlong la malul mării, la intimitatea veiozei de pat. Nu aș sorbi aceste poezii cu nesaț, aș reveni asupra lor, le-aș citi și reciti amestecat, fără un plan anume.

Veți observa că ele sunt mai degrabă scurte, unele chiar extrem de frugale. Cred că adesea *less is more* poate fi un principiu util și în poezie, unde câteva rânduri pot transmite mai mult decât este nevoie.

Alexandru JIPA-TEODOROS

Colecții unicat

Tezaurizez nostalgii mărunte
Fire de dor, fire cărunte
Se adună încet-încet
Cad ca broboane pe frunte
Mă simt ca un arhitect
Din zile născânde

Nostalgiile - infinite
Pentru vieți - finite
Le împart cu actori și actrițe
Complicități cu multe ițe

Tezaurizez nostalgii,
În șirag de bucurii
Plăceri necostisitoare, mărunțișuri copleșitoare
Îmi exersează memoria, nu caută gloria
Nu am mereu răbdare să le-adun
Dar uneori apar
Cumva în drum...

Sentimentalii

Am plantat cândva pruni și peri
Erau pentru alt timp, alte primăveri
Au vorbit altora despre noi
Prin muțenie ne-au chemat, ca niște strigoi

Când i-am plantat, știam că ne vor supraviețui
Poveștile ni le vor spune,
Nu vom ști cum anume.
Dar la umbra lor am stat și noi
Ne știau ca pe niște goi
Așa de bine pe amândoi

Ne știau secretele,
Fixau strâns regretele
Când venea vântul și nu eram
Pomii se întrebau...
Peste îngheț se blindau să-nfrunte încă un an
Cu stoicismul pe care doar pomii adânc înfiți îl au

Noi ne grăbeam mereu
Și goana noastră pomii o vedeau
Ne tolerau capriciile,
Ne-ar fi dojenit viciile
Dar aveau maturitate, erau copti,
Nu ca noi,
Deși nu le știau pe toate...
Ne-au dat și pară și prună,

Ne-am uitat printre ei la lună
Ne-au dat și prună și pară
Și dimineață și seară

Ce copii eram, ne uitam spre cer
Să nu ne simțim prizonier
Tânjeam după libertate
Ei în pământ înlemniți în etate
Nu se puteau clinti defel
Pomii noștri dragi de oțel

Ne-au însoțit cum au știut
Într-o zi noi am dispărut
Pomii tot acolo au stat
Doi stoici de neignorat.

După noi au mai venit un el și o ea
Au văzut pomii și au vrut să îi taie
Să marcheze noul lor loc
Fără să știe pomii deloc

Și atunci,
Muții au vorbit
Și au zis cam așa:

Era cândva într-o primăvară
Către prima parte de seară,
Când au venit și ne-au plantat
Între timp, ei vor fi plecat...

Dioptriile

Mă uitam în sus de multă vreme
În jur refuzam să mai văd
Eram pierdut, prins în propriul năvod
Stăteam la a timpului lene.

Ieșit din propria mea uitare
Îmbrățișam frenetic o nepăsare
O stare prelungă de je m'en fiche
Purtată mândru cap de afiș

M-au judecat că nu sunt productiv
Le-am spus că voi reveni
Sunt însă pe-un fir contemplativ
Dar singur mă voi struni

Mi-au dat o tabletă
Să văd lumea prin ea
Cu un unic pin
Să mă conectez rapid
Și să fiu senin

Cu nicio improvizație
Nu pot scăpa teatral de civilizație
Cu niciun fel de epidurală
Nu pot găsi o fereală

Toți trebuie să fim ca toți
Cabrați, licărind prin antene
Trebuie să lăsăm urme prin vreme
Ca să ne pună alții pe roți.

Poezie rostită apăsăt

Spuneau tare la megafoane
Că poezia s-a terminat,
Gata cu boemia baroane!
Poeții bieții scrijeleau cu vorbe pereții

Cine are nevoie de poeme, poezii sau rime
Cineva să vină să le suprime!
Să fim guvernați de seriozitate și pragmatism
Nu de delir care duce spre paroxism.

Ce nevoie avem de poeme, versuri, refrene?
Orice poate veni cu versificație
Dar nu oricine poate combate o hiperinflație

Poate că aveau un pic de dreptate?!
Sau poate suferiseră mutații
Și aveau acum doar halucinații
Cum să trăim fără poezie?!
Cum să avem și-un mâine fără un pic de fantezie?

Așa că vivat poezia, lăsați nebunia
De la Homer încoace cineva a tot lăsat urme de viață
Ne-a dat putere să privim în față,
Să ne uităm și înapoi
Și să vedem că acei oameni eram tot noi

Ce ne-am face fără trubaduri și truveri
Fără un Lied medieval interminabil
Stilistic atât de inconfundabil
Cu pudibonderii atent fentate,
Și roșețuri de pomeți așa frumos fardate
Căci puține sunt ce par a fi
Și cumva – ele vor dăinui

Misterul, iubirea, amarul, amocul
Noaptea, luna, ceasul, sorocul
Ahh, arde-v-ar focul,
Că nu vedeți câte aduce poezia!

Cum să spui ceva fără un pic de poezie
Cum să exiști fără un gram de nebunie
E voie chiar și cu utopie

Să nu abandonați vreodată poezia
Nu vă reprimați, nu vă flagelați,
Ar fi un fel ciudat de a vă sabota
Bucuria...

Alte perspective

A mers pe plajă kilometri în lung și lat,
Cu căștile sale nordice etanșe
Plasate cuminte sub fesul tricotat
A văzut în acea zi atâtea valuri
Albe, înspumate
Flămânde să atingă maluri

A revenit în altă zi fără căștile sale
Cam frig afară
El în picioarele goale
S-a așezat pe nisip,
A rămas pironit cu ochii închiși
Se auzeau valuri
Mugeau, trosneau, săpau
Complice-n năvaluri

A înțeles mai bine simțurile mării
Unde fiecare val are unda lui,
Povestea geometriei sale temporare
Când fugе și revine spre mare

Valurile nu pot fi nicicum cuprinse,
Surfând printre ele
Dai de patimi nestinse
Când noaptea te duce spre stele
Auzi valuri chiuind între ele

Ce-i drept,
Felul lui de a vedea marea
Îl recomanda ca pe un antic poet
Sărățimea ei îl întinerea
Asta e marea
Cu valuri te duce la ea

Ea a venit să le audă și vadă
Cu ochii deschiși și fără căști
Pragmatică din fire, fără măști,
Credea despre valuri că sunt clipe
Ce bat ca gongul lui Nike